

[Maigaard.]

iske falbelader, i måden, det siges på, så derfor vil jeg gerne spørge hr. Guldberg, hvordan han forestiller sig at de synspunkter, han har lagt frem om våbenproduktionen, skal passes ind i EF-rammen.

Jeg vil også godt spørge hr. Guldberg — for jeg synes, det er væsentligt — hvorfor vi ikke hører noget om venstres modvilje mod vetoretten. Det er sådan, at de tre musketeerer i venstre, som i praksis tegner markedspolitikken, jo alle har godkendt Europa-Parlamentets beslutning om en europæisk union, og her står der — jeg citerer — hvad man går ind for:

„Rådet giver afkald på princippet om enstemmighed, sådan som traktaten også kræver det.“

Hvad er grunden til, at man har dette standpunkt, og hvad er grunden til, at man ikke siger det her, at man ikke forklarer vælgerne det? Hvorfor lægges det ikke åbent frem? Hvorfor skal det kun være os, der borer i de støvede papirer fra Strasbourg og Bruxelles, der finder ud af det her? Hvorfor siges det ikke klart?

Jeg savner altså fra venstres side dels en tiltænkning af, hvordan dette militærpolitiske samarbejde efter venstres opfattelse skal foregå — der er en bekendelse i det her — dels nogle overvejelser, en forklaring over for den danske offentlighed, som jo har lidt svært ved at følge med i, hvad der sker i Strasbourg, på, hvorfor man er tilhænger af vetorettens totale afskaffelse.

Erik Holst (S):

Må jeg starte med at sige, at jeg er meget enig med hr. Guldberg, når han siger, at de to hovedproblemer i dag i EF er arbejdsløshed og inflationen. Vi må derfor sige, at Tindemans' rapport er en rapport, der giver mulighed for at diskutere nogle af disse problemer i forbindelse med arbejdsløshed og inflation på et mere konkret grundlag, end man hidtil har kunnet det.

Til hr. Hilmar Baunsgaard vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig med hr. Hilmar Baunsgaard, når det bliver sagt, at det, det drejer sig om for os, er at vide, hvorledes vi sikrer indflydelse på og kontrol med udviklingen i EF. Her må jeg nok sige, at jeg også deler hr. Hilmar Baunsgaards opfattelse af, at hvis vi udelukkende og meget markant

og med stærk understregning altid fremhæver alt, hvad vi er uenige om, så kan det få en genlyd rundt omkring, der mildest talt giver slagside i debatten og i hvert tilfælde i folks forståelse af, hvad det er, vi vil, for der er jo nogle af os, der godt vil noget med EF, og der er nogle af os, der ønsker en udvikling i en ganske bestemt retning.

Når fru Aase Olesen siger, at regeringen accepterer skridt for skridt, så vil jeg lige sige, at jeg sandelig ikke håber, man vil acceptere spring for spring. Alternativet til skridt for skridt må så være enten stilstand, og da tiden ikke står stille, da problemerne ikke står stille — for 3 år siden, da vi stemte os ind i EF, havde vi ikke de arbejdsløshedsproblemer, vi har i dag — så ville det være betænkeligt, hvis regeringen havde sagt: vi accepterer stilstand, eller vi accepterer spring. Jeg er glad for, at man accepterer skridt for skridt.

Op når fru Aase Olesen siger, at vi meget hellere skulle gå ud og forklare befolkningen, hvad det egentlig er, der sker i EF, så deler jeg fuldstændig fru Aase Olesens opfattelse. Jeg er bare ikke så helt sikker på, at vi er helt enige om, hvad det er, der sker. Men de store og afgørende, voldsomme ting sker jo ikke i EF, det sagde jeg også i mit første indlæg. Vi ved alle sammen, at det er fantastisk lidt, der i virkeligheden konkret er kommet ud af EF-samarbejdet.

Endelig spørger hr. Maigaard direkte, om socialdemokratiet eller om jeg ville være med til, at vi sikrer en så god forberedelse af møderne i den europæiske union, som vi gør, når det drejer sig om møderne i Europarådet. Da vil jeg først og fremmest sige tak, fordi hr. Maigaard her fra talerstolen siger, at den måde, vi i markedsudvalget behandler det på både før og efter et Rådsmøde, den er god, den er informativ, og den er tilstrækkelig til at sikre os kontrol. Jeg vil mene, at vi skal gøre, hvad vi kan for at udstrække også disse kontrolmuligheder for Parlamentet og få folketinget til at være med i beslutninger, der måtte tages også i den europæiske unions råd. Det vil jo ganske enkelt sige, at der dér ikke tages beslutninger, der direkte får lovgivningsbetydning for os, således som det gør i et Ministerrådsmøde.

Endelig vil jeg gerne rette en tak til statsministeren, fordi det blev trukket meget